

Súd: Okresný súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 12Ek/30/2017  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117217339  
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2018  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Hudecová  
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2018:6117217339.3

## Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: DREVOSTAV ZVOLEN, spol. s r.o., so sídlom Za Hronským mostom 4750/16A, 960 01 Zvolen, IČO: 36 033 553, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou UHAL s.r.o., so sídlom Štefana Moyzesa 9877/43, 960 01 Zvolen, IČO: 47 236 655, proti povinnému: N. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. cesta XXX/XX, XXX XX F., o vymoženie X 180,43 eur s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Frigom, so sídlom Exekútorského úradu Námestie SNP 538/16, 091 01 Stropkov, nástupca súdneho exekútora Mgr. Štefana Marčeka, naposledy so sídlom Exekútorského úradu Jiráskova 12, 984 01 Lučenec, pod sp. zn. EX 23/17, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Ek/30/2017 zo dňa 23. augusta 2017, takto

### rozhodol:

Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Ek/30/2017 zo dňa 23. augusta 2017 z a m i e t a.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica konajúci vyšším súdnym úradníkom uznesením sp. zn. 12Ek/30/2017 zo dňa 23. augusta 2017 návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol podľa §61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Predmetné uznesenie vyšší súdny úradník vecne odôvodnil tým, že povinný nepreukázal žiadne skutočnosti vedúce k zastaveniu exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Dôvodom podania návrhu na zastavenie exekúcie povinným bolo podanie dovolania proti exekučnému titulu. Skutočnosť, že povinný podal dovolanie proti exekučnému titulu neznamená dôvod, pre ktorý by mal súd vyhovieť návrhu na zastavenie exekúcie. Samotné dovolanie nemá suspenzívny účinok a teda podanie dovolania nezakladá odklad vykonateľnosti ex officio. Táto skutočnosť nastáva len v prípade, že dovolací súd na návrh odloží vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody osobitného zreteľa. Aj v prípade, že by povinný predložil súdu právoplatné rozhodnutie o odklade vykonateľnosti rozhodnutia (exekučného titulu), súd by musel pri ďalšom postupe prihliadať na skutočnosť, že takýto odklad má len dočasný charakter. To znamená, že aj ďalší procesný postup musí zodpovedať danej dočasnosti a nie je preto dôvodné aby súd vyhovel návrhu a exekúciu zastavil.

2. Proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Ek/30/2017 zo dňa 23. augusta 2017, ktoré povinný prevzal dňa 28.08.2017, podal povinný dňa 11.09.2017 na poštovú prepravu, t.j. v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť, v ktorej poukázal na § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Povinný ďalej uviedol, že je zarážajúce, že Okresný súd vo Zvolene v konaní 11C/290/2012-266 zo dňa 09.10.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 16Co/35/2016-283 zo dňa 30.03.2017, vykonateľným dňa 25.04.2017, konali vo veci spotrebiteľskej kúpnej zmluvy, ktorá bola uzatvorená medzi oprávneným a povinným ako spotrebiteľom. Od tejto kúpnej zmluvy povinný dňa 16.03.2015 odstúpil, táto zmluva sa od začiatku zrušila, teda na takúto zmluvu sa musí pozeráť ako keby vôbec neexistovala. Teda zo strany Okresného súdu Zvolen a následne Krajského súdu v Banskej

Bystrici došlo ku konaniu v rozpore so zákonom. Povinný už v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 01.08.2017 predložil dôkaz - dovolanie na Najvyšší súd v SR. Ako môže niekto konať vo veci, ktorá de facto neexistuje. Preto povinný apeluje na Okresný súd v Banskej Bystrici, ktorý konal v exekučnej veci napriek tomu, že vie, že vo veci bolo konanie v rozpore so zákonom. Tu sa nejedná o právny názor, či je taký alebo onaký, tu ide porušovanie zákona a teda k porušovaniu občianskych práv a slobôd v zmysle Ústavy SR. Preto povinný navrhuje Okresnému súdu v Banskej Bystrici, aby predmetné exekučné konanie bolo zrušené.

3. Oprávnený sa k sťažnosti povinného nevyjadril.

4. Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

5. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

6. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

7. Podľa § 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z. z. (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa § 245 CSP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

9. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

10. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

11. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal sťažnosťou napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za vecne správne a sťažnosť povinného proti nemu tak logicky za nedôvodnú.

13. Primárne súd uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia ust. § 250 ods. 1 CSP, keďže sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Z obsahu súdneho spisu mal súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho uviedol vyšší súdny úradník a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre uvedený právny záver, pričom poskytuje primeranú odpoveď aj na povinným uplatnené dôvody sťažnosti. Napriek opačnému názoru povinného súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej vyšším súdnym úradníkom. Práve pre správnosť a i objektívnu argumentačnú presvedčivosť dôvodov uvedených v napadnutom uznesení (objektívnu z pohľadu schopnosti presvedčiť každého s výnimkou niekoho majúceho nespochybniteľný záujem na inom výsledku konania) by z titulu aplikácie ust. § 250 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 202 ods. 2 Exekučného poriadku nebolo potrebné odôvodňovať uznesenie, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Avšak k zvýrazneniu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia vo väzbe k dôvodom sťažnosti povinného súd považuje za potrebné nad rámec ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku doplniť ešte nasledovné.

14. Povinný v podanej sťažnosti na svoju obranu uviedol skutočnosti, ktorými sa bránil už aj v základnom konaní, t.j. že od spotrebiteľskej kúpnej zmluvy, uzatvorenej s oprávneným dňa 04.04.2012 odstúpil dňa 16.03.2015 podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, táto zmluva sa teda zrušila a musí sa na ňu pozeráť ako keby vôbec neexistovala. S uvedenou obranou povinného sa však vysporiadal v základnom konaní tak súd prvej inštancie ako aj odvolací súd. V tejto súvislosti exekučný súd konštatuje, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii z dôvodov taxatívne stanovených v zákone, a nie ďalší opravný prostriedok, ktorým by sa napádalo rozhodnutie (exekučný titul) alebo vady konania, v ktorom bol exekučný titul vydaný. Exekučný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal, pretože nerešpektovanie exekučného titulu by znamenalo „nepripustnú nápravu“ vykonávaného rozhodnutia. Ako už aj vyšší súdny úradník správne v napadnutom uznesení poukázal, exekučný súd je exekučným titulom viazaný, musí z neho priamo vychádzať. Ani prípadné vady základného konania sa do exekučného konania neprenášajú, t.j. vytýkané nedostatky základného konania sú pre exekučné konanie bez právneho významu, nakoľko cieľom exekučného konania je vymoženie peňažnej alebo nepeňažnej pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu v prípade keď ju povinný dobrovoľne v stanovenej lehote nespínil, a nie opätovné hmotnoprávne skúmanie ohrozeného alebo porušeného subjektívneho práva, ktorého skúmanie a posudzovanie bolo predmetom základného konania.

15. Vyšší súdny úradník ďalej v napadnutom uznesení správne konštatoval, že ani samotné podanie dovolania voči exekučnému titulu na Najvyšší súd SR nie je dôvodom zastavenia exekúcie. Uvedené napokon vyplýva aj z konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej podanie mimoriadneho opravného prostriedku nemá samo osebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu (pozri napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 60/04 z 19.05.2004). Súd navyše konštatuje, že povinný v rámci podanej sťažnosti súdu ani nepreukázal, že v danej veci požiadal Najvyšší súd SR aj o odklad vykonateľnosti exekučného titulu. Uvedené však nič nemení na tom, že ani preukázanie tejto skutočnosti by nebolo zákonným dôvodom na zastavenie exekúcie, pretože ani v prípade povolenia odkladu vykonateľnosti exekučný titul nestráca vlastnosť vykonateľnosti, len nastupuje prekážka, v dôsledku ktorej nie je možné exekúciu vykonať. V značnom smere zákon síce chráni záujmy povinného, nesmie však zároveň ani zanedbávať záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech už bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo žiadať, aby v nej bolo pokračované, a aby sa uspokojenie jeho nároku neodďaľovalo (pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 60/04). Zastavenie exekúcie v danom prípade by nepomerne viac chránilo povinného v porovnaní s oprávneným. Ide najmä o situáciu, ak v dovolacom konaní nedôjde k zrušeniu napadnutého právoplatného rozhodnutia, ktorého vykonateľnosť bola odložená. V takom prípade by sa malo v exekučnom konaní pokračovať. Ak by však došlo v dôsledku odkladu vykonateľnosti rozhodnutia k zastaveniu exekúcie, oprávnený by stratil poradie pre svoje právo. Ak by sa chcel oprávnený opätovne domôcť svojho práva, ktoré nebolo naplnené dobrovoľne, musel by opätovne podať návrh na vykonanie exekúcie. Takýmto postupom by došlo k jednoznačnému znevýhodneniu postavenia oprávneného. Súd pre úplnosť veci uvádza, že v rovine exekučného konania by následkom povolenia odkladu vykonateľnosti exekučného titulu (vysloveného v konaní pred dovolacím súdom) mal byť odklad exekúcie v zmysle § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, o ktorom rozhoduje exekútor vydaním upovedomenia o odklade exekúcie.

16. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že vyšší súdny úradník správne postupoval, keď návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Keďže povinný v sťažnosti neuviedol žiadne dôvody odôvodňujúce zrušenie napadnutého uznesenia, súd o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Ek/30/2017 zo dňa 23. augusta 2017 vydaného vyšším súdnym úradníkom rozhodol tak, že túto v celom rozsahu podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.